

שיעור יומי ליום ראשון כ"ז ניסן ושנים מקרא ואחד תרגום – יג – פרשת תזריע-מצורע כט

(ט) נַגַע צֹרַעַת כִּי תִהְיֶה בְּאָדָם וְהוּבָא אֶל-הַכֹּהֵן:

ט מִכְתָּשׁ סִגְרִיּוֹ אֲרִי תְּהִי בְּאִנְשָׁא וַיִּתְחִי לְנֹת כִּהְנָא:

~ נקודות משיחות קודש ~ (לקוטי שיחות לב עמ' 81)

נַגַע צֹרַעַת כִּי תִהְיֶה בְּאָדָם וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן (יג, ט) יש לשאל, מדוע נקט סגנון של ענין חדש, והרי ההקדמה לדיני צרעת כבר אמורה לעיל. ויש לומר, דהנה הלן נאמר "כלו הפך לכן טהור הוא", ובדרך הפשט אינה גזרת הכתוב אלא סברא - תופעה זו מזכיקה שאין זה חלי אלא טבע הגוף. הרי שנתחדש כאן דין כללי: כאשר פלו הפך לכן אין כאן חלות "נגע צרעת" ולכן אין כאן "והובא אל הכהן". אבן עזרא

(י) וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה שְׂאֵת לְבָנָהּ בְּעוֹר וְהִיא הַפֶּכֶה שֶׁעַר לָבָן וּמַחִית בְּשָׂרָהּ חֵי בְשֵׂאתָ:

י וַיִּחְזִי כִּהְנָא וְהָא עֲמָקָא חֲנָרָא בְּמִשְׁכָּא וְהִיא הַפֶּכֶת שֶׁעַר לְחֲנִיר וְרִשָּׁם בְּסָרָא חִתָּא בְּעַמְקָתָא:

ע"י ומחית • שנימינ"ט בלע"ז, שנהפך מקצת הלבן שבתוך השאת למראה בשר, אף הוא סימן טמאה - שער לבן בלא מחיה, ומחיה בלא שער לבן; ואף-על-פי שלא נאמרה מחיה אלא בשאת, אף בכל המראות ותולדותיהן הוא סימן טמאה. אבן עזרא

(יא) צֹרַעַת נוֹשֶׁנֶת הוּא בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ וְטִמְאוֹ הַכֹּהֵן לֹא יִסְגְּרוּנוּ כִּי טָמֵא הוּא:

יא סִגְרִירוֹת עֲתִיקָא הִיא בְּמִשְׁךָ בְּסָרָה וְיִסְאָכְנָה כִּהְנָא לֹא יִסְגְּרָנָה אֲרִי מִסָּאב הוּא:

ע"י צרעת נושנת היא • מפה ישנה היא תחת המחיה, וכתורה זו נראית בריאה מלמעלה ותחיתה מלאה לתה; שלא תאמר: האיל ועלתה מחיה - אטהנה. אבן עזרא

(יב) וְאִם-פְּרוּחַ תִּפְרַח הַצֹּרַעַת בְּעוֹר וְכִסְתָּהּ הַצֹּרַעַת אֶת בְּלִעְוֹר הַנֶּגַע מֵרֵאשׁוֹ וְעַד-רִגְלָיו לְכָל-מְרֵאָה עֵינֵי הַכֹּהֵן:

יב וְאִם מִסְגָּא תִסְגִּי סִגְרִירוֹתָא בְּמִשְׁכָּא וְתִחַפִּי סִגְרִירוֹתָא יָת כָּל מִשְׁךָ מִכְתָּשָׁא מְרִישָׁה וְעַד רִגְלוֹהִי לְכָל חִיזוּ עֵינֵי כִּהְנָא:

ע"י מראשו • של אדם ועד רגליו. לכל-מראה עיני הכהן • פרט לכהן שחשף מאורו.

(יג) וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה כִסְתָּהּ הַצֹּרַעַת אֶת-כָּל-בְּשָׂרוֹ וְטָהַר אֶת-הַנֶּגַע כְּלוֹ הַפֶּךָ לָבָן טָהוֹר הוּא:

יג וַיִּחְזִי כִּהְנָא וְהָא חִפַּת סִגְרִירוֹתָא יָת כָּל בְּסָרָה וַיִּדְפִּי יָת מִכְתָּשָׁא כְּלָה אֶתְחַפִּיף לְמַחְנֵר דְּכִי הוּא:

(יד) וּבָיִם הַרְאֹת בּוֹ בְּשָׂרָהּ חֵי יִטְמָא:

יד וּבָיִמָא דְאַתְחַזִּי בָהּ בְּסָרָא חִיָּא יְהִי מִסָּאב:

ע"י וביום הראות בו בשר חי • אם צמחה בו מחיה, הרי כבר פרש שהמחיה סימן טמאה! (ע"ט) אלא הרי שהיה הנגע באחד מעשרים וארבעה ראשי אברים שאין מטמאין משום מחיה לפי שאין נראה הנגע כלו כאחד ששופע אילף ואילף, וחזר ראש האבר ונתגלה שפועו על-ידי שמן, כגון שהבריא ונעשה רחב ונראית בו המחיה, למדנו הכתוב שתטמא. וביום • מה תלמוד לומר? ללמד, יש יום שאתה רואה בו ויש יום שאין אתה רואה בו. מכאן אמרו: חתן, נותנין לו כל שבעת ימי המשתה, לו, ולאצטליתו, ולכסותו ולביתו. וכן ברגל, נותנין לו כל ימי הרגל.

~ נקודות משיחות קודש ~ ערפי לקוטישיחות חלק 12, עמוד 37 ואילך - מתוך לקראת שבת) גדר ה"יום שאי אתה רואה בו"

וביום הראות בו בשר חי יטמא: (יג, יד) איתא בגמרא (מועד קטן ז, ב): "וביום הראות בו, יש יום שאתה רואה בו, ויש יום שאי אתה רואה בו. מכאן אמרו, חתן שנולד בו נגע, נותנין לו ז' ימי המשתה כו', דברי רבי יהודה. רבי אומר, אינו צריך. הרי הוא אומר וצנה הכהן ופנו את הבית, אם

אבן עזרא על התורה

ט והובא. האדם כחברו: יג וטהר את הנגע. כי כבר יצא הנגע כלו לחוץ, והוא סר ממנו. וטעם וטהר את הנגע. בדרבו, שאותו הנגע לא יטמא אחרים: יא נושנת. קדמונית: מלת יסגרנו. יוצאה לשנים פעולים. והטעם, שצנה שסגר: י והיא הפכה. השער השחור ללבן: ומחית. פרוש בשר חי. והנה הבשר שלא ירגיש,